

и усмихнато, и пристѣпи къмъ тѣхъ. — Тѣй, подайте ми сега ржка; ами нека се запознаемъ, нѣ — азъ ви познавамъ отдавна, азъ съмъ ви виждалъ често. Какъ се казвашъ ти? — Обърна се той къмъ поголѣмата.

— Милка — каза тя срамливо.

— А ти? — Той я погали по личицето.

— Азъ се казвамъ Гинка — прошепна дѣтето.

— Значи — Милка и Гинка. Само бждете спокойни, дѣца, не се плашете. Или съмъ страшенъ съ голѣмитѣ си мустаци?

Дѣцата поклатиха отрицателно глава и съ оплашени очи погледнаха голѣмото куче, което лежеше въ единия жгълъ на стаята и ги гледаше съ едно око.

— Аха, отъ Диана! — се засмѣ стариятъ офицеръ. — Диана — тукъ!

Кучето стана и лѣниво доближи господаря си, като опрѣ голѣмата си глава на колѣното му и го погледна съ умнитѣ си очи. Той взе рѣцѣтъ на дѣцата и ги сложи на главата на Диана. Тѣ се усмихнаха и очитѣ имъ спокойно заиграха изъ стаята.

— Тѣй. Сега, милички, я ми кажете, кои сж тамъ на картинитѣ?

Той обърна дѣцата къмъ двата портрета.

Очитѣ на дѣцата блѣснаха.

— Дѣдо и баба! — извикаха тѣ съ единъ гласъ и скрита, но силна радостъ прозвуча въ него.

— Дѣдо и баба! — извика старецътъ и кимна удобрително глава. — Ами вие обичате ли ги много?

— О, много, много! — каза Милка.

— Много — потвърдиха голѣмитѣ блѣснали очи на малката Гинка.